

אורות השבת

גלוון מס'
1042

בטאון הרבנות והמועצה הדתית בא-שבע
וממלכת התורה בעיר האבות שע"י רשות מוסדות "קול יהודה"

מנהל מערכת
הרב אברהם טרייקי

פרשת השבוע
נח

עוור
הרב עוזיאל אדרי

דבר רב העיר שליט"א

עת צרה היא ליעקב

וירא יעקב מאד ונצר לו
(בראשית לב, ח)

וירא: שמא יחרג, ויצר לו אם יחרוג הוא את אחרים
(רש"י)

הלב משתומם, הרי יעקב אבינו היה גיבור חיל מאין כמותו, ודי אם נזכיר את הבהיר אשר כל רועי חרון הגברתניים היו צרייכים להתלכד ייחודי כדי לגמל את האבן מעל פיו הבאר, ואילו יעקב בלבד הרים את האבן בקצת אצבעתו'قادם המעביר את הפוך מעל פיו הצלחת להודיע שכוחו גדול ולשונו רשוי לעיל עלייף וגאל את האבן מעל פיו הבאר. והוא יעקב אשר נאבק במלואו וככל לו - כי שירת עם אלוהים ועם אנשים ועם תוכלי' (פארשא לתב, כת) תופעה שאין לה אח ורע בכל התני'ך כולם. וגם בזאת שחיו עמו גיבורים היו עד למאהוד: 'שמעו ולוי באפס חרבו עיר', ויהודה צעוז את חומות מצרים רק בשאגתו... ומדרשים רבים מתראים את גודל כוחם וגבורתם מול כל מלכי הארץ אשר ניצבו בדרכם. ואם כן יפela עד למאהוד, מדווקה כלכך מעשי אחיו אשר בא לקראותו עד כדי חילוקת העם לשני מחנות - ייאמר אם יבוא עשו אל המחנה האחת והכהנו והיה המחנה הנשאר לפלייטה'. ברם המעין בדברי המדרש על אחר ימצא פתרון לתעלומה זו, וזה תוקן דבריו: 'באותה שעשה נושא יעקב את עינויו וירא והנה עשו בא מרוחק...' עמד והתפלל לפני הקב"ה, והבטיחו ה' שהוא מושיעו בזוכתו של יעקב, שנאמר עינך ה' בזאת צרה ישבק שם אלוהי יעקב. והעיר המגิด מדורבנה, מודיע הווסף השדרת תיבות מרווחק, וכי לא די בלשון הפטוק יושיא יעקב עינויו וירא והנה עשו בא'. ועד הוסיף להעיר על מה שהבטיחו ה' שהוא מושיעו בזוכתו של יעקב, שהרי יעקב עצמו הוא המתפלל לפניו. ומכאן למד המגיד, שבאמת יעקב אבינו לא פחד כלל מעשי הנוכחי אשר בא לקראותו, אלא פחד מה'עשוי' שעתיד לקום בכל דור ודור על ישראל, שכן מעשה אבות סימן לבנים. וזה כוונת המדרש להציג את עשו שהוא בא 'מרוחק', ולכן באותה שעה נשא תפילה על בניו לדורות עולם שיצילים ה' מידי כל הקמים עליהם לרעה, ועל כך הבטיחו הקב"ה שהוא יושיע את ישראל בזכות תפילה זו של יעקב, עכתי'ך. ואפשר שעל כן בכל עת צרה אנו מעוררים את זכותו של יעקב דוקא, דברי הכתוב (תהלים כ, ב) 'עינך ה' בזאת צרה ישבך שם אלוהי יעקב', וכן הוא אומר ורמיה ל, ז) 'עת צרה היא ליעקב וממנה ישוע'. הרי לפניו הבטהה מופרשות של הצלחה מיידי כל אוביינו הקמים לעליו רוחה בכל דור ודור, ובלבד שנישא כפינו אלו השמיים.

אתים יקרים! גם בימים קשים אלו בהם אנו נתונים בצרה ובסביה, אל ניפול בחרוחינו שכן אנו מאמינים בני מאמינים **בהתbatchה המפורשת שיש בידינו** מפני אבינו שבשמים - 'עינך ה' ביום צרה ישבך שם אלוקי יעקב'! ובבלבד שנשכילד בעת זאת לדובוק 'בתנאי' למימוש הבטהה זו, והוא שニישא כפינו אל השמיים ונשליך בו את כל יהיבינו בבחינת יהשלך על ה' יהבק' וכו' על דרך שאמרו אין לנו על מי להישען אלא על אוביינו שבשמים! ואז ודאי תקיים בנו הבטהה הכתוב במלואה 'עת צרה היא ליעקב - וממנה ישוע'!

זאת ועוד, שמחנו האמתי של היהודי המאמין הוא דока בימי הערפל כאשר החושך תכסה ארץ, וכולם שרموا דוד המלך ע"ה בתהלים להגיד בבורק חסיד ואמונהך בלילה, כלומר שבאור הבוקר המAIR אתחסדי השיעית לען כל אין צrisk לאמונה כדי להודיע על חסדיו, ועיקר האמונה הוא בלילה בחם גוברים השאלות והתחימות על רחמי הנסתרים כביכול - 'יאמוןתך בלילה!' ואפושר שלא רמזו רבותינו מסדרי התפלות, שבתפלת מעריב תקין לומר יאמת' ואמונה כל זאת וקיים עליינו... ואילו בהפצע השר תקין לומר יאמת' ויציב ולומר 'שהדבר הזה' אשר אמש הינו צרכיים הרבה זהה לעליינו, רוץ מהתגלגה בעלות השחר בואר יקרות כמה אמת' ויציב ונכו' וישראל הוא...

המשך דבר רב העיר במדור "אורות הקשרות"

השבת מגינה ומצילה

'צורה תעשה לתיבה' כתוב ה'אבי אל' כאשר נסיך גימטריה 'צחר' (295) ל'תבה' (407), נקבע 'שבט' (202). כאשר תעשה את 'השבת' מאירה ושםה כ'צחר' מלשון 'אורי', בביטחון שהוא כמו ה'תיבה', השבת תשמור על בני הבית כמו שהוא הצילה מפני המבול. אמר מרכז היחס' **חיים** 'יעי' א' רבנים מחפשים סגולות וקמעיות, אך די בזה שהקב"ה מסר את כל הברכות לשבת קודש. מרכז רב חיים קנייבסקי ויעי' היה מייעץ לשועה וברכה לקבל את השבת יותר מוקדם ב-10 דקות מהנטכוב בלילה שנה, והוא אומר שזו סגולה בדוקה ומונסה להצלחה שמירה והגנה, לרופאה, לרפנסה, ליזוג הגן, לשדים בית, ולהצלחה בכל העניינים. הרב יצחק זלברשטיין שליט"א בקש לפرسم שחשנה תשפי' השמירה וההגנה במוחך היא 'השבת', על פי דברי 'הערוך לנרי' כי ראש השנה היה בשבת'.

מכור אמר לך מרכז האזון
רב עוזיאל אדרי

רב המרכז והרפואי 'סוחוק'
וכ"ק 'שבטי ישראל' שכונה יא' בא-שבע

לוח זמנים שבועי

לוח הזמנים מדדין לברא-שבע						
יום א'	יום ב'	יום ג'	יום ד'	יום חמישי	יום ש'	שבת קדוש
ד' חורון ו' מוחון כ' מוחון ז' מוחון	א' מוחון כ' מוחון ז' מוחון	ב' מוחון כ' מוחון ז' מוחון	ג' מוחון כ' מוחון ז' מוחון	ה' מוחון כ' מוחון ז' מוחון	ו' מוחון כ' מוחון ז' מוחון	(28.10.23) (27.10.23) (26.10.23) (25.10.23) (24.10.23) (23.10.23) (22.10.23)
5:43	5:42	5:41	5:40	5:39	5:38	5:37
5:49	5:48	5:48	5:47	5:46	5:45	5:44
6:56	6:55	6:54	6:54	6:53	6:52	6:51
9:03	9:03	9:03	9:02	9:02	9:01	9:01
9:37	9:36	9:36	9:36	9:36	9:35	9:35
10:33	10:32	10:32	10:32	10:32	10:32	10:32
12:25	12:25	12:25	12:25	12:25	12:25	12:25
12:55	12:56	12:56	12:56	12:56	12:56	12:56
17:02	17:03	17:04	17:05	17:06	17:06	17:07
17:58	17:59	18:00	18:01	18:02	18:03	18:04
18:11	18:12	18:13	18:14	18:15	18:16	18:17

זמן הדלקת הנרות

פרשת השבוע:	נח
הפטורה:	רוני עקרה
כניסת השבת:	17:46
יציאה השבת:	18:36
רבנן תפ":	19:14

ברכת הלבנה
החל ממועדיו שבת 'פרשת נח'
סוף זמנה ממועדיו שבת 'פרשת נח' ל' כל הלילה

אורות הקשרות

וכאן המקומות ATI להזכיר את ביאורו הנפלא של בעל הנועם אלימלך שמעוני זאת גם בשם הנאות מובילנו, זהה תוקן דבורי. כתוב אחד אומר ייבואו בני ישראל בתוך הים ביבשה' (שמות יד, כב), ופסוק אחד אומר יובני ישראל הלכו ביבשה' בתוך הים' (שמות יד, כט). ובישוב סתירה זו ביאר, שפסק ראשון לארכוז על מידת הביטחון הנדרשת מהאדם בכל תנאי בכל מצב – ייבואו בני ישראל בתוך הים ביבשה' (שמות יד, כט), והיינו שהובוטה בה מרגיש נחמת ובלתי גמיש גם כשהוא מפליג בתוך הים סוער בדיק כי שהוא מרגיש כשהוא דורך על הביטה. וכך אמר דוד המלך ע"ה (זהלט כט, ז) גם כי אלך בגין צלמות לא אירא רע כי אתה עמד'. וכן אמר הנביא יעשה גג, ב' הינה אל ישעתך אבטוח ולא אפחד'. ולעומתו בא הכתוב השני לארמו על מידת האמונה בהשחתת הבורא גם בימי שקט ושלוה יובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים', והיינו שהמאמין בהשחתת הבורא איינו מתרגש רק בנסיבות הגלויים כמו הצלחה מים סוער, אלא גם בדרך הטבע כדוגמת הליכה ביבשה הוא חש את יד ה' כמו בניסים הגלויים ממש, בבחינת يول נסיך ונפלואתיך שבכל יום עמו'. ודברים נפלאים ונאים הם למי אמרם.

בבבון אמר גלאcum ואגלאcum

הרב יהודה דרעי

הרב הראשי וראב"ד באר-שבע

אורות הפרשה

לצידק שיש מתחנכים

אללה תולדות נח נח איש צדיק תמים היה' (ו, ט). כתוב רשי' יש מרבותינו דורשים אותו לשבח וכוי ויש שדורשים אותו לנוani. מבאר רב ייחזקאל מקוחריו זיע"א אך אפשר לדורשו לנוani, שההתורה עצמה מעידה עליו שהיה צדיק תמים. אלא צדיק תמים באמות, מנהיג דור, הוא מי שייש שדורשים אותו לנוani, שיש לו גם מתנגדים. מי שדורשים אותו רק לשבח, סימן שהוא שקרן וחפוף, שלמען נוחות מבקש לחיות בשלום עם הכל לשאת חן בעניין כל.

אין תסיטות

אללה תולדות נח נח איש צדיק תמים היה' (ו, ט). כתוב רשי' יש מרבותינו דורשים אותו לשבח וכוי ויש שדורשים אותו לנוani. מבאר רב מאיר מפרמיישלאן זיע"א שום אדם, אף לא גודל הדור, אינו מחושן מחייב לשונתיים של בני אדם, ועל כן לא תמיד יש להתחשב במה שהבריות אומרות. הנה, נמצאו דורשים לנוani אף את נח, אף שההתורה מעידה עליו במפורש "נח איש צדיק תמים היה".

האדם במרקף

עשה לך תיבת עצי גופר' (ו, י). אמרו הרבי הריני'צ הלא התביה נועדה לחיות זרע עלי פני כל הארץ', ומודע הקביה אומר לנח עשה לך', שבילך, בשביב עצמן, אלא שהאדם הוא הבראה התיכונית, וכל מה שנברא על פניו כל הארץ הכל תלוי בעבדותיו. אם התנהגוינו אינה על פי התורה, ואם קיום המצוות איינו כראוי, הוא מוריד את הכל. וכאשר הוא מתנהג כראוי, הוא מעלה את הכל.

פתח לפועלן תשובה

ဖפתח התביה בצדיה תשים' (ו, ט). מבאר ה'אור התורה' חז"ל לבעל תשובה, שאיננו יכולם להיכנס בפתח הראשי. זה מה שאמרו חז"ל במסכת סנהדרין (ק, ב) על המלך מנשה "מלמד שעשה לו הקביה כמו מחתרת ברקיע כדי לקבלו בתשובה".

ופפר – פפרה

ויכפרתה אותה מבית ומוחץ בכופרי (ו, י). מבאר ה'אור התורה' חז"ל אמרו במסכת ראש השנה (יח, א). על בני עלי הכהן "בזבוח ובמנחה איינו מותכפר, אבל מותכפר בתורה ובגמולות חסדים". זה הוי יוכפרת אותה מבית ומוחץ בכופר "כופר" מלשון "כפרה", "מבית" לימוד התורה, "ומוחץ" גמולות חסדים. על ידי לימוד התורה ומילוט חסדים החטאים מותכפים.

תיקון בעולמות

'שלוש מאות אמה אורך התביה' (ו, ט). מבאר ה'אור התורה' בני דור המבול השחיתו וקללו בכל שלושת העולמות – בריאה, יצירה, עשייה. لكن נצטווה נח לבנות תיבה שאורכה שלוש-מאות אמה, נגד שלושה עולמות אלו, ועל-די נניסטו לתיבה תיקון את שלושת העולמות.

שליח צמחים

וישלח את העורב ויצא יצוא ושוב עד יבשות המים מעל הארץ' (ח, ז). אמר רב צבי הירש ברלין זיע"א מודיע לא שליח את הינו אלא הקדים ושלח את העורב, אלא שהמובל בא לעולם בשל הרשעים, וכן קריצה נח לדעת אס המובל פסק היה צריכה זריך לרבר אס עדין יש רשעים בעולם. לשlichot זו זאת אין הינה חתימה מתאימה, שכן אפשר למאות אותה ולהערים עליה, אבל העורב יודע להכיר את בני מינו.

ענהרפה פרה

וישלח את העורב ויצא יצוא ושוב עד יבשות המים מעל הארץ' (ח, ז). מבאר הגאון מבריסק ורבי חיים סולובייצ'יק זיע"א כתוב רשי' ולא הלק בשלהיותו. בש"ס מצינו כמה פעמים שכאשר אמרו אחד שואל את השני דבר מה, כשהוא רוצה להתחמק מהשobb, הוא אומר לו "עורבה פרח", ומפרש רשי' הшийו לא דבר אחר. מה שורש המליצה הזאת, אלא הכוונה היא, כשם שהעורב לא הביא שום תשובה לנח, אך לא לך לצפות לשובה ממני.

עד אללינו המרפא

וישלח את העורב ויצא יצוא ושוב עד יבשות המים מעל הארץ' (ח, ז). כתוב יטוטפה הרוא"ש' שלא הלק העורב בשליחות עד זמנו של אליהו הנביא כשהסתור בנחל כרית, ושם נאמר יהודים מבאים לו לחם ובשרי (מלכים-א יז, ז). והרמז ע"ד יבשת", בהיפוך סדר האותיות יתשבבי', הינו אליו הنبيה.

לשאלת ربיהם

עלקב פניות רבות של תושבים הרינו להזכיר כי כל עסק מכל סוג שהוא אשר אינו מחייב תעודה כשרות מקורת בתוקף עם חתימתה וחותמת בצירוף הלוגרומה אינם עומדים תחת פיקוחינו ואני אכן אחראים לנעשה במקום

הבראה

איןנו גותרים תעודה כשרות לעסק
אשר פועל ומתנהל בבית פרטי
אי לך: כל שירות מטעם מכל סוג שהוא
שיוציאים מבית פרטי
אינם עומדים תחת השגחתינו ופיקוחינו
ואינו אחראים כלל וכלל לנעשה במקום

חוּבָה לְדָרֹשׁ תַּעֲדוֹת כִּשְׁרוֹת מִבְּנֵי עַסְקָה הַמֶּדוֹן

ידע הציבור להיזהר ולהישמר

ברבכיה רבבה
מחלקת הכספיות

להסיר מכשול

לאור תלונות מתושבי העיר על הטעה ב�建ות
ה噙נים מבקרים בזאת: כל עסק אשר יש לו כשרות רגילה בלבד
ומפרנס שיש לו מוצרים בד"ץ כגון: בשור, ירק גוש קעיף וכו'
אין לנו אחראים לכשרות המהדרין במקומות
תעודת ההקשר הינה על כשרות רגילה בלבד
בבנייה ה�建ות בד"ץ למשרדים

לקים בנו חכמי ישראל

הציבור נקרא להמשיך להעתיר בתפילה
לרפואת הרה"ג יוסף דהאן שליט"א בן רחל
בתוך שאר חולי עמו ישראל

דבר רבני הקהילות

הרוה"ג עוזיאל אדרי שליט"א
רב המרכז הרפואי "סורוקה"
וק"ק "שבטי ישראל" שכ' יא' באדר שבע

אברהם והרן באור כדים

וימת הרן על פני תרוכ אביו בארץ מולדתו באור כדים (יא, כח) כתוב במדרש רבba (פל"ח יג). רב Chi"א בר ברייה בחנות הפסלים, העם הושיב תרוכ את אברהם בנו למכור תחתי בחנות הפסלים, כשהשנה ונכns אודם לקנות צלט היה אברהם מלגלא עלי' ושאלנו בז' כמה אתה, וכשהשיב בן חמישים או שישים, היה אברהם אומר לו אויל לאדם בגיל ששים שסוגד לצלט בן יומו, אותו אודם היה מתביש והולך לו, העם הביאה האש קורת סולט להקריב לפני הפסלים, רקח אברהם גרון שבר את כל הצלמים שבבחנות, והניח את הגרון בתוך ידו של הפסל הגדול ושם לפניו את קורת הסולט. כשחזר אברהם תרוכ שלו מיעשה כך לצלמים, אמר לו אברהםasha אחת הביאה קורת סולט והפסלים רבו מייאל ראשון קם הגדול שבר את כלם ולקח את האוכל לעצמו, אמר לו תרוכ בכעס גודל מה אתה צוחק בז', וכי יש בפסלים רוח חיות שיזעדים מה זה אוכל ויכולים לנוע, אמר לו אברהם לאבוי ישמעו אוזנן מה שפוץ מדבר עד מתי תסגוד לפסלים ותעבד עבדה זורה להבל ולריק, תפסו תרוכ לבן אברהם חכמים פן יעזרים הנשים. ומנגדו אמר לו נמרוד לאברהם והסיגרו למradio. **כשהביאו אל נמרוד,** אמר לו נמרוד לאברהם האלהו שליל הוא האש ולא אני סוגד, ייגאל אברהם עלי' ואמר לו למה לאש והרי המים מכין את האש, אמר לו נמרוד אם כן נחליפו במים, אמר לו אברהם ולמה לנוין, אמר לו אברהם ולמה לעוננים והרי הרוח מביאה את העונינים, אמר לו נמרוד אם כן נסוגד לרוח, אמר לו אברהם ולמה לרוח והרי האדם הוא חזק שיכול לשבול את הרוח, ראה נמרוד שאברהם משטה בו, כעס ואמר לו איINI משתוווה אלא ליאור, הרاي משליך לאלהו שליל האש, ובא אלהו שאתה מאמי' בו וצילר הימנו. **היה שם באוטו מעמד** גם הרן אחוי של אברהם וליבו היה חלק עלי', אמר ממה נפשך אמי' בצד של נמרוד, כיון שיריד אברהם של אברהם, ואם נמרוד מנצח אמי' בצד של נמרוד, להרן למי אתה, אמר לאור כדים לכבחן האש וניצול, שאלהו לכבחן האש באור להם אני משל אברהם, נתלווה להרן והשליכוו לכבחן האש באור כדים וחומרו בני מעי' ונשרף, הה"ד וימת הרן על פני תרוכ אבוי. אמר הרה"ק רבינו מנחים מנדל מוארקי צ"ע, ואילך מר מעמד אוור כדים כשניצול אברהם מכבחן האש והרן אחוי נשרפ' והוא העולם שוחקים בו על זה שהוא ניצול ושאחי' הרן נשרפ' ומת. ולאחרם דברי תמהום בייתור מזוע שילגלו על אברהם והרי הוא ניצול ויצא חי מכבחן האש, ושב גודל הוא לאברהם שלא שרטטו האש כמו שרפה את הרן אחוי. **מברא ה'קן לאשר' את דברי הרה"ק מוארקי** שהנה ידוע שאצל קין והבל קורבנו של הבל התקבל ברכzon ואילו קרבנו של קין נדחה. וכך גם כאן היה באור כדים גם כען אותו מעשה של קין והבל, שניהם אברהם אבינו ע"ה והרן השטנקו להקריב עצם על קידוש', אברהם אבינו ע"ה התקoon בסילזון בכל ליבו וכונתו הרציה, למסור נפשו על קידוש השם, ולעומת זה הרן אחוי היה פוסח על שתי הסעיפים, וגם לא היה במידות אברהם אבינו ע"ה שהה בעל רוח הקודש והשגה עליונה באלהקות שכידען כדרכו. ואם חתם בברכת השנים נזכר קודם שהתחלת תקע בשופר בשופר, יאמר "ויתן טל ומטר לברכה" ומשיך בברכת תקע ברכבת. ואם נזכר אחר שהתחלת באמירת "תקע בשופר", יאמר בברכת תקע מה שומע תפילה". ונתן טל ומטר לברכה, כי אתה שומע תפילת כל מה וכו. ואם נזכר אחר שהתחום בברכת "שומע תפילה" לפני שהתחילה "רצחה", יאמר ש"ויתן טל ומטר לברכה", ואם נזכר אחר שהתחילה "רצחה" ואילך, יחוור בברכת השניים דהינו לע"בר עלי' ומשיך ממש כסדר. ואם נזכר רק אחר שאמר "הו לרצון אמרי פ"י" האחרון, יחוור לראש התפילה כמבואר לעיל.

אורות הלכה

תשובות הלכתיות משלחנו של מורנו המרא דעתרא הגאון הגדול רבי יהודה דרשי שליט"א

הלכות משיב הרוח ושאלת טל ומטר

ש - מי שיטה ואמר "מוריד הטל" במקום "משיב הרוח", מה דין?

ת - במושך של שמחת תורה מתחילה לומר "משיב הרוח ומוריד הגשם", ואם טעה ואמר "מוריד הטל": כל זמן שעדיין לא הביב שם ה"י של ברכת "מחיה המתים", יחוור ויאמר "משיב הרוח ומוריד הגשם". אולם אם הזכיר "מוריד הטל", והטל יפה גם בימות הגשמי. ואמנם יש מי שאומר שאם עדיין לא התחלת בברכת "אתה קדוש", יחוור ויאמר "משיב הרוח ומוריד הגשם", מכל מקום נראה שיש לחוש לסבירה ראשונה ממש הפסק.

ש - מדוע לא מתחילה שאלת טל ומטר (ברך עליינו) רק עד ז' בחשוון?

ת - אכן מתחילים לומר "משיב הרוח" בשמחת תורה, מכל מקום אין שואלים טל ומטר עד חמישה עשר יומם מסיום החג שהוא ז' לחושן. מפני עולה רגילים החורים לשבתם וחשוור חכמים פן יעזרים הנשים. ומהג הספרדים לשאול טל ומטר בברכת "ברך עליינו", אך האשכנזים כל השנה אומרים "ברך עליינו" אלא שבחורף מוסיפים בתוכה "ויתן טל ומטר לברכה".

ש - תושב ארץ ישראל שנשע לחוץ לארץ, متى יתחיל באמירת "ברך עליינו"?

ת - תושב ארץ ישראל שנשע לחוץ לארץ לפני ז' לחושן חשוור ודעתו לחזור במשך השנה או שהשאיו מבני ביתו בארץ ישראל, יאמר "ברכנו" כתושבי חוץ לארץ אך ישאל טל ומטר בברכת "שומע תפילה". אולם אם התחיל כבר באמירת "ברך עליינו" דהינו שנשע לחוץ לאחורי ז' בחשוון, ימשיך לומר "ברך עליינו" כמו ציבור. במאם דברים אמורים בתפילה לחש, אך אם היא שליח ציבור יאמר "ברכנו" וישאל טל ומטר בברכת שומע תפילה (בלחש). ואם אין דעתו לחזור לארכ' ייחד עם בני משפחתו, מפסיק שנה אלא ירד להשתקע בחו"ל ייחד עם בני משפחתו, בברכת "ברך עליינו" ומתפלל כדין תושבי חוץ'.

ש - ומה דין תושב חוץ' אשר הגיע לארץ ישראל, לעניין אמירת "ברך עליינו"?

ת - תושב חוץ לארץ שהגיע לארץ ישראל אומר "ברך עליינו" כדיך שאמורים בארץ ישראל, אף על פי שדעתו לחזור למקום מושבו בתקופת החורף וטרום התחילו שם באמירת "ברך עליינו", אולם לאחר שחזר לארכ' יתפלל בזמנים בין תפילה לחש ובין שליח ציבור.

ש - מי שיטה ואמר "ברכנו" במקום "ברך עליינו", האם צריך לחזור?

ת - מי שיטה ולא הזכיר טל ומטר בימות הנשים, דהינו שאמר "ברכנו" במקומות "ברך עליינו", אום נזכר רק לאחר שאמר "הו לרצון לרצון אמרי פ"י" האחרון הסמוך ל"עשה שלום במרומייו", יחוור לראש העמידה ויתפלל שנית, אף על פי שטרם עקר את רגליו. אולם אם נזכר קודם לכן, יש לו תקינה כדלהלן: אם נזכר קודם ששים ברכת "մברך השניים", יאמר "ויתן טל ומטר לברכה" ומשיך בברכת תקע בשופר, יאמר "ויתן טל ומטר לברכה" ובמשך "שומע תפילה". ואם נזכר אחר שהתחילה באמירת "תקע בשופר", יאמר בברכת תקע מה שומע תפילה". ונתן טל ומטר לברכה, כי אתה שומע תפילת כל מה וכו. ואם נזכר אחר שהתחום ברכבת, יחוור שומע תפילה לפני שהתחילה "רצחה", יאמר ש"ויתן טל ומטר לברכה", ואם נזכר אחר שהתחילה "רצחה" ואילך, יחוור בברכת השניים דהינו לע"בר עלי' ומשיך ממש כסדר. ואם נזכר רק אחר שאמר "הו לרצון אמרי פ"י" האחרון, יחוור לראש התפילה כمبואר לעיל.

במצאי שבת פרשת "נח"
ליל ז' במרחשות מתחילה לומר
הספרדים - "ברך עליינו"
ה אשכנזים - "ויתן טל ומטר לברכה"

אורות עוגן שבת

הישועה המפתיעת

תמם עדך

ברכו הצעיסו את המושל, "אם לא תספר את כל היוזע לך, אתה אותר ואת בני ביתך, ואת הגנו אהרס עד היסור". כשהמשיך חנוך בשתקתו, ציווה להלקותו עד זוב דם. רק כשעמדו על סף התוצאות ציווה להשליכו לכלא בלויית משמר.

באתו לילה התקשה חנוך להירדם. לא רק פצעי המכוב הדרוו שינה מעינו, אלא בעקב רדאגה מפניה הצפוי על אייזו משתיקן עליו לברך ברכבת' המוציאיה, ההלכה היא שעלי ביקש על הקטנה והשלימה. וסימס היחוזה "מכאן למදנו שכיש לפניו תמים וגדיל היטמים" עדיף מהיגוד!

לפתע נגלה ונגד עיניו דמותו האצלאת של מورو ובבו, רביה יהודה ליווא, המהרי' מפארג, והיה היה לאדרות לאחר פטירתו, ואישיותו ופועלו עדין היו חוקקים בלבבות.

בחולמו הגיעו אותו המהרי', והבטיח כי מחר יראה את ישועת ה. חנוך התעוור מודע, ובכלתו אל המושל צעד בשלווה. עדין לא ידע מה יארום, אולם בטוח היה בהבטחתו של המהרי'.

במעמוד הדריך והשורים שבמושל והתורה בחנוך כי ניתנת לו הזדמנות אחרונה לפתח את פיו. "אם לא", הציע המושל לעבר החלון, שמער לו עמד שורות של חילים. "ישנו אלה את עברותם נאמנה".

פתאום, לתהמתם כל הנוכחים, ביקש הרדריך את רשות הדיבור, קידרה לפני המושל ואמרה: "הו מועלך, שתיקתו של היהורי נובעת מרצון לשמרו על כבוד המלוכה".

בעוד הכל נושאים אליו עיניים תמהות הסביר את דבריו: "לפניהם נוקתי בודיפות לעשרים וחמשה אלף דוקט והב. חנוך הסכים להלוות לי את הסכמי תמורה הבטהה בשם המושל כי השלוותונת לא יתנצלו ליהודים. כמו כן, הפקרתי בידו את וילונות המלוכה, ואת הבטחתי נתני לו בשם המושל. עם זה דרשת ממנה להת- תני את מילתו לכל יספר לאיש על הוילונות שנמסרו לו".

הנוכחים ובם המושל האזינו גדריהם לוירדי' של הרדריך. הם התקשו להבין מה גומם לו להודות באשמה. הלוא בטהלה האשם עלי היהודים היה משתחרר מהחובה.

קולו של הרדריך השנקן לרבע והוא המשיך: "יכולתי לשתחז ולא לספר דבר, אולם אtamול בלילה והופיע בחולמי ובם המנוח של היהודים בפרק, ולצידיו היגלים' המפchar. הרב תורתה כי כי אם לא אספר היום את כל האמת. מרה תהייה אהורתית..." הכל ציפו להמשך דבריו, אך פתאום התהמוטש הרדריך ונכח את רוחן.

לאחר הודיעו של הרדריך לא היה עוד כל ספק בדבר זכות היהודי. המושל הורה לשחררו לאלהר, ומואז חגנו יהודי רגא את יום הזה, כי' בטבת, כיפורים של וילונות, וכור לנס שנעשה להם.

לעילי נשמה
הר' יוסף שלמה טרייק' זצ"ל
בר עליה זל' ור' רבי רחל טרייק' ע"ה
בת סמי' זל' ת.ג.ב.ת.

להשחתת את התאותות

ו'תישחת הארץ לפני האלוקים (ו, יא). אמר רבנן נחום מצירנוביל

שבו, זוכה לעמוד לפני האלוקים.

המיס מרים את התיבה

ויגברו המים, וירבו מאוד על הארץ, ותליך התיבה על פניהם (ו, יח). חסיד בעל עסק התאונן לפני הבדיקה שקשה לו להתפלל בכוונה, מפני שטרדות העסוק מעסיקות את מחשבותיו ואין מינוחות לו להתפלל במונחה. השיב לו הבדיקה שבר שאל לו לא היו לך דאגות פרנסת היותה תפילתן טוביה יותר. ואולם בעל התניא זיע"א אמר ששההך הוא הנכון. וכך הוא מסביר את הפסוק "ויגברו המים, וירבו מאוד על הארץ, ותליך התיבה על פניהם" (ו, יז) מטרות הפנסה וברורות "ויגברו המים וירבו מואוד" ומפריעות לאדם בתפילתו, הרי כשהוא מותגער עליו, כי אז יותליך התיבה על פניהם "תיבות התפילה מתעלות למעלה יותר".

לך בחרך

עשה לך תיבת עצי גופר (ו, יד). מבאר האלישיך הקדוש זיע"א עשה לך לך, בדרכך ובשтяжך. שלא הטערת עס בי דורך ולא הוכחות אותם. לא רצית להיות בצדות עמך ולהתחרר אליהם. תהיה אפוא כת בתיבה, עם הבהמות וחיות השדה.

הרבנות והמעצה הדתית

מקוואות לנשים הפתוחים בזמן חירום

• מקווה א'

רחוב אחד העם 17 (כינור בר אילן) | טלפון: 077-5446012

• מקווה יא'

רחוב דוד צבי פנקס 3 (רחובות שערית) | טלפון: 08-6421054

• מקווה נווה זאב

רחוב מילון 3 | טלפון: 08-6816246

• מקווה חצרים

רחוב מבצע משה 2 | טלפון: 08-6420855

• מקווה רמות

רחוב המעדן 40 | טלפון: 08-6486770

• מקווה קלניות

רחוב ד"ר ג'ין קלום פישמן 55 | טלפון: 08-6673808

המקוואות הנ"ל פתוחים מהשקיעה עד 21:30

מקווה תורן לא פעיל

וחולץ להתקשרות לפני הגעה

מקורה חירום בלבד ניתן להתקשרות לטלפון: 054-7218919

במזכירות ראה עזקה ולבוקע ואין ארכיך
בתפקידים גאים ימואם ולבוקע ואין ארכיך
יושע (שוקי) דמר
ממונה המעוצה הדתית

חרורה נפלעה על משרתו של רודולף מונצסלב, מושל בומהיה, כאשר גילו כי אחד מפרטי הרכוש היהודיים ביהם נעלם ואנינו. אלה היו וילונות מורהבים. עשיים מברוך יקר ושוררים ותב. מעשה ידי אמן בעל שם עולמי. הם היו שמורים במיריה מיוורת, וזה היה עכשו ריקה. וזה היה בחורף של שנת השפ"ד (1624). שליט בומהיה, מורה ביה ושלוחה (כיוון צ'כיה וחלק מפולין) היה הקיסר פרדריך השני. יהסו להרים היה טב, והוא אף העניק להם הקלות ניכרות.

היתה לך סיכה טוביה. הוא נתק לכספים רבים. כמה סחרים יהודים ביזור ניצחו נסיעתו בhalbאות גדולות ובתנאים טובים. מטבח הדברים שהלכיהם ניכרים. ואולם אצלות השרים. ובמיוחד אנשי הכלורה, לא אהבו את גישתו האורה של הקיסר ליהודים. אחד החשובים שבשרי, רודולף מונצסלב, אשר מונה מטעמו למושל בומהיה, שנא את היהודים שנה בועה.

כשנודע דבר הנגבה התהלך המושל רוגן וקוצף. הווילונות האלה היו של הקיסר, שהפקיד בידו ובדים מאוצרותיו. המפתחות לאוצר היו בידי המשנה, חרודק, אשר רק לו הייתה גישה אל מורתפי האוצרות.

"הרדריך!", קרא המושל באוני המשנה. "אם לא תימצא הגנבה, אתה וכל המשרתים העובדים במחסן האוצר - תצאו להווג". רגיל כל הנוכחים רטטו פחד.

"הו מועלך!", פתח לפעת הרדריך, "ירוחנהן לי להביע לעירוק חি�פוש בחוניות היהודים. ודאי מי מהם שמת עניין על הווילונות הללו". דברי המשנה נפלו על און קשบท, וכי ניתן אישור לחיפוש. עוצר הוכרו בגנטו פררג, כל החנויות נסגרו בפקודת המושל, ופלגעה מיוורת ערבה בכל תחומי הבדים, בחיפוש אחר הוילונות האבודים.

הרדריך ליווה את החיפושים, והוליך את פלוגת החיפושים אל מוחן הסחורות של חנוך, סוחר ישיש, מנכברי מועצת הגטו בפררג, החילימים פרצו אל הבית בפרגור, הפקדו כל הבא ליד, ואיממו על השיש בחרכותיהם שיגלה היכן הסתיר את וילונות אוצר המלוכה.

הישיש עמד חיוור. הוא הוליך את החילימים אל קצה הבית. שם, מואהורי כוך סמי, הtagלהה תיבת וכיה הווילונות הירקיים...

"הנה האיש", צהלו החילימים ל夸ראט המושל, בהובלה את חנוך לפניו. זעמו, הנה הוכחה ניצחת כי גם נכבידי היהודים גנבים.

"אמור לי מיד כיצד הגיעו לידי הווילונות הירקיים", הרעים עליו המושל ב乞ש לפרק עליו את כל אמרו: "תתני מיליה של כבוד. לא אוכל להפר את הבטחתך".